

Treurnis en stress voor en achter de balie

Theater

Golden Palace met 'Balieleed'. Tournee t/m 12 maart.

Enkele weken geleden maakte ik een bijzonder wrang geval van balieleed mee. Bij de publieksdienst van mijn gemeente stond vóór mij een jonge vrouw, die van de baliemedewerkster een bepaalde kamer kreeg toegewezen voor een gesprek. Zij protesteerde luidkeels: drie maanden geleden had ze met haar echtgenoot in diezelfde kamer haar huwelijk zitten regelen, maar na zes weken was hij overleden. En moest ze nu dáár met de ambtenaar haar nabestaandenuitkering, of waar ze ook voor kwam, gaan bespreken? Nooit!

Mimekunstenares Ingrid Kuijpers paart in haar voorstellingen absurde fantasieën aan een groot inlevingsvermogen in de mislukkingen die een mens in zijn leven moet doormaan. De eerste kwamen sterk aan

bod in de twee producties die zij met haar groep, Golden Palace, vorig jaar maakte: 'Varkensvrouw' en 'Dolores'. Met 'Balieleed' keert ze terug naar de thematiek die haar eerste voorstelling in 1999, 'Mannenschool', bepaalde: hoe spring je over je eigen schaduw heen in sociale situaties die zo verwoestend kunnen kneuzen?

De balie, een instituut waar elke burger vele malen in zijn leven langs moet, is bij uitstek een herkenbaar fenomeen. Zeven baliemedewerkers, Suzanne Bakker, Anna van Diepen, Jilles Flinterman, Jan Groenteman, Tjebbe Roelofs, Jolika Sudemann met aanstekelijk Duits accent, en Jan Taks hebben een studiedag rond de langgerekte, door Jacques Kriek diagonaal over het toneel geplaatste balie. Afwisselend spelen zij klant en medewerker in een reeks sketches waarin zij geïmproviseerd worden in de agressieve, psychopathologische en instrumentele benadering.

Regelmatig zingen ze gezamenlijk, door Groenteman aan de piano begeleid, een lied. Aan het eind van de dag hebben ze, bekaf en diep gefrustreerd, de gebruikelijke borrel.

'Balieleed' is opnieuw een aanstekelijke voorstelling met veel fysieke handeling en weinig tekst, hoewel meer dan in voorgaande producties. Maar elementen als elkaar over de balie sleuren of in een woeste ren achterna zitten door de klant van de medewerker, behoren natuurlijk tot de vaste gags, evenals dat ijzige weglopen van de medewerker naar achter de glazen wand voor overleg of zo, terwijl je als hulpvrager daar maar voor joker voor de balie staat te wachten. En dan dat kwaaiige schellen van de bel als jouw nummer op het scherm verschijnt. Treurnis alom dus, waar de toeschouwers, zelf op dat moment niet gekweld door balieleed, hartelijk om konden lachen.

Hans Oranje

